

om, at han ikke har set fuldstændig efter i Finansudvalgets Indstilling, thi jeg har faaet det Indtryk, at det virkelig her er sluttet en Handel. Jeg ved ikke, om man kan kalde dem Forfattere alle sammen. Der er f. Eks. paa § 26 opført Understøttelse til en Arkitekt, hvis Specialitet er at tyde de Runer, som staa paa vore Kirkekluffer. Om man kalde en saadan Mand Forfatter, ved jeg ikke; men det vil jeg overlade til det ærede Medlems Afgørelse, da han har mere Forstand paa disse Sager, end jeg har. Jeg formoder, at der er en vis Forbindelse mellem Bevillingen til denne Mand og Bevillingen til Karl Larsen, saa vel som ogsaa med den Understøttelse, der skal ydes til cand. phil. H. O. Lange. Maaste er det en Fejl; men jeg har en Formodning om en saadan Underhaandsaftale, selv om K. Larsen paa en Maade fremtræder som den eneste Forfatter, der i Nar bør hædres. Dette er altsaa ikke tilstrækkelig Grund for mig til ikke at have Betænklichkeiten. Jeg henholder mig i øvrigt til mine Udtalelser i Gaar med Hensyn til disse Understøttelser. Jeg vil ikke følge Finansudvalget, men forbeholder mig min Særstilling med Hensyn til denne Sag. De Udtalelser, som kom fra den ærede Ordfører angaaende en Forandring af Kontoen for midlertidige Understøttelser, er jeg ogsaa noget betænkkelig ved. Saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, ønskede han Finansudvalget fritaget for det Bævær at komme her ned i Tinget til en Forhandling om hver enkelt, som søgte midlertidig Understøttelse, men ønskede Kontoen til Raadighed for Ministeren efter Afstale med Finansudvalget. Hvis det stete, hvad jeg ikke haaber, saa blev der sikkert et videre Spillerum for alle mulige Handeler, der allerede nu i høj Grad florere mellem Medlemmerne af de forskellige Partier i Finansudvalget.

Blumme: Ja, det er kun foranlediget ved Udtalelser af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgfreds (Collding), at jeg finder mig nødsaget til at tage Ordet. Naar det ærede Medlem, der altid fremkalder Glæde, saa snart han træder op her i Salen, henvendte nogle Ord til mig, for saa vidt som han ved mig mente, hvad han kaldte det „maritime Clement“, vil jeg sige, at hvis jeg var det maritime Clement, vilde jeg svare ved simpelthen at drukne den ærede Rigsdagsmand. Men da dette formodentlig ikke vilde være parlamentarisk rigtig, vil jeg sige til ham, at naar han igen vil hentyde til mine Anførelser eller til min Stilling i Fortiden

rent personlig, saa vil jeg ønske, at han vil gøre det uden for Salen, thi jeg tror ikke, det kommer Forhandlingerne her ved. Men siden han har fremdraget min Fortid og min Stilling som Officer, vil jeg sige ham, at jeg har nu som den Gang den samme Interesse for det Vaaben, jeg tilhørte: Marinen, og jeg har nu som den Gang den største Agtelse for vor Arme og for, hvad den har præsteret. Men naar jeg sidder som Repræsentant her, sidder jeg ikke for at følge mine Følelser, men for at tale og stemme for, hvad jeg anser for Ret i Samsundet, og for hensigtsmæssigt, heldigt og rigtigt, for at gøre alt muligt for at hæve vort Land aandeligt og socialt og derved stille det saa højt blandt Nationerne i Kultur og Udvikling som muligt, thi derved tror jeg, at vi paa den heldigste Maade tage Del i den europæiske Koncert. Og naar jeg siger den „europæiske Koncert“, er det, fordi det er et Ord, der jævnlig falder fra Ministerbordet og særlig fra et æret Medlem, der tidligere har siddet ved Ministerbordet, og som gerne vil, at vi skulle spille en Part i den europæiske Koncert. Men den Del, de ville tage i denne, anser jeg for aldeles forkastelig og tilintetgørende for vort Lands Selvstændighed. Det, jeg ønsker og haaber, er, at vor Marine og Arme kunne udvikle sig saaledes og benyttes saaledes, som det tjener vort Land og vort Folk bedst, og det er at basere alt paa en streng Neutralitet, saafremt der kommer Ufred i Europa. Men den Koncert, de Herrer lave, er en Fæstningskoncert, som er aldeles forkastelig og i hvert Fald aldeles utaalelig, naar man erindrer, paa hvilken Maade Fjosterne og Bætkerne gaa i denne Koncert.

Brandes: Jeg vil slutte mig til den ærede sidste Tale med Hensyn til den Respekt, man skal føle for Armeen, særlig i denne Forhandling. Det er ganske sikkert, at med Hensyn til Teatret se vi i alt Fald Del af Armeen rykke frem; Officererne er der; om Armeen, den menige Del, følger efter, er jeg ikke saa ganske vis paa. Jeg vil altsaa først sige til det ærede Medlem fra Saksbøbing (M. Madsen), at vi altsaa ere enige med Hensyn til Teatret. Der er ikke nogen Forstel mellem ham og mig i Anskuelsen om, at det nuværende System er forkasteligt, og det er dog det afgørende i denne Sag. Hvis det skulde kunne lykkes det ærede Medlem og hans Kammerat fra Lyngby at fordrive med Bajonetterne den Mand, som jeg ikke tror viger for andet, nemlig den nuværende Teaterchef, saa skulde